

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12.

Den 16de Marts 1887.

36te Aargang.

Uddrag af John T. Caine's Argument.

Ved Edmunds-Lucer Lovens Behandling i Repræsentant Huset i de Forenede Stater den 12. Januar 1887.
(Fortsat fra Side 166.)

Broder Caine dvælede omstændelig ved den Part af Lovforslaget, som vedrørte Børgervæsen af Mormonernes Stemmeret ved en religiøs Prøve, og viste tydelig det usortamtede og nedrige i saadan Lovgivning, og beviste, at det var udemokratisk, uamerikansk og en aabenbar Overtrædelse af de Forenede Staters Grundlov. Ligeledes paaviste han det grundlovstridige i andre Paragrafer vedrørende Bestikkelse af Embedsmænd m. m., og sluttede derpaa sit Argument som følger.

Hr. Ordfører! Lør jeg vove at bønfulde Huset om tilfulde at overveje hvad det gjør, førend det gjør sig skyldig i Vedtagelsen af et saa afstyeligt Forslag, som dette Lovudkast indeholder. Jeg kjender tilfulde den Indsigelse, som er i Virksomhed, for at saa dette Lovforslag vedtaget i Kongressen. Jeg er mig ogsaa bevidst, at selve Nisten er fyldt med de mest ugrundede Bagvaskelser og utallige grove Ufandheder, som uafsladeligen blive opdigtede og slittigen ndspredte. Religiøs Zver og Intolerance er opstillet imod mit Folk. Politisk Nødvendighed, hykle-

riske Fremstillinger, Hylleri og lignende Underfundigheder ere forenede i Raabet og Striget. Talerstolene, Prædikestolene og Pressen ere mægtige Redskaber til at bearbejde de offentlige Meninger, og deres Angreb er bestandig rettet mod hele sin Styrke mod Mormonerne. Jeg ved, at det næsten er umulig for en Mand, som indtager en offentlig Stilling, at gjøre nogen Indsigelse imod Noget, der er rettet mod Mormonerne, ligemeget hvor grusomt og grundlovstridigt det end er.

Daglig, ja næsten hver Time paa Dagen, blive vi fortalte, at det er Polygamiets Ond, som har gjort os venneløse. „Frigjør Eder fra denne Stampet, og Retfærdighed vil da blive udøvet“, er det Raad, som vi høre fra dem, der indrømme det forkerte og farlige i en saadan Lovgivning, som nu er under Forhandling. Men er det Polygami som her tilsigtes? Om saa er, hvorfor da ikke give de Love, som allerede ere

vedtagne, og saa ubarmhærtig udøvte, en Lejlighed til at udføre sine Virkninger? Dersom de ikke ved dem kan udrydde Polygamiet, da kan visse heller ingen andre Love af lignende Karakter gjøre det. Om de ere utaalmodige og ønske at se Virkningen hurtigere, hvorfor da ikke gjøre som de Forenede Staters assisterende Advokat en Gang med Overlæg sagde i højeste Ret, at det vilde være en barmhærtig Handling, at overgive hele Mormonernes opvoxende Slægt til at omkommes ved Sværdet. Dette Forslag, dersom det bliver til Lov, vil overlade Mormonerne til Mænds Barmhærtighed, hvis eneste Opgave er at plyndre dem, og fratage dem alle deres jordiske Besiddelser og drive dem fra deres Hjem. De muelige Resultater af dette Lovforslag hvis det bliver vedtaget, kan ikke blive overdreven. Jeg troer virkelig i al Opriktighed, at en Lov, som bestemte, at Alle skulle anses for Fredløse, der ikke offentlig fornægtede og tilbagekaldte sin Tro paa Mormonernes Lære efter en Proklamations Udstedelse, vilde være barmhærtig sammenlignet med Virkningen af det foreliggende Lovudkast.

Hr. Ordfører, det er ikke Mormon-folkets Moral eller dets fordærlige Indflydelse paa Offentligheden, der er Bevæggrunden til den Forsølgelse, som vi maa udstaa. Det er i højeste Grad Nonsens, at tale om, at „Mormonismen er en Skamplet paa Nutidens Civilisation. Dersom De vil tage Dem for, at udrydde Civilisationens Skampletter, saa vil De have Deres Hænder fulde. Jeg vil med Ærbødighed henvise de Herrer, der interessere sig for at vide noget om Civilisationens Moralitet, som det nittende Aarhundrede fremviser paa Steder langt borte fra Utah, og hvor Oplysningen skinner i al sin Kraft, til von Ottingens Moral-Statistik, offentliggjort i Aaret

1882. Den «Fortnightly Review» idet den omtaler denne Bog, sagde fornylig: „Den fremviser i Sandhed den strækeligste Tilstand i Bidskaben, eftersom den indeholder kun lidet andet end en Fremstilling af en fuldstændig Optegnelse af Forbrydelser. Muligvis ere von Ottingens mest sygnende Fremstillinger, hvor han opstiller Facta og omtaler Forbrydelserne i store Byer og stærkt befolkede Strækninger. Von Ottingen's Tabel synes at indbefatte alle europæiske Lande, undtagen Spanien, Portugal og Tyrkiet. Om vi havde et Kort af Europa foran os, som fremviste Folholdet af Forbrydelser og Laster ifølge de os bekjendte Rapporter, saa vilde de mørkeste Stykker falde paa de Steder, hvor de prale mest af at Oplysningen er størst. I Sachsen, det nuværende Bidskabs Alter og Hjemmet for den frie Tanke, viser det sig at være størst.

Der er ikke megen Fare for at Polygamiet nu til Dags skal fordærve Verdens Moral eller være farlig for Civilisationen i sin nærværende almindelige moralske fordærvede Tilstand.

Hr. Ordfører, Mormon-Kirkens Organisation er det, som de søge at tilintetgjøre med dette Angreb paa Mormonerne. Det er en religiøs Sag, som de søge at behandle, ligesom i alle andre Lovforslag, som er bleven forelagt imod Mormonerne. Det er vor kirkelige Regjeringsform, og ikke vor Moral, som siges til, og som de søge at omstøde. De Mænd, som ere her fra Utah, der arbejde saa meget for at berøve Mormonerne deres Stemmeret og forlange, at ethvert Embede i Territoriet skal gjøres ledig og besættes med Mænd, som skulle blive bestfikkede i Stedet for at blive valgte af Folket og at selv Borgerrepræsentanterne, som tagerer vore Gjendomme, og Skatteopkræverne skulle vige Pladsen

for Iffe-Mormoner, ere ikke bange for at vor Moral skal besmitte hverken dem eller deres Familie. De vide, saavel som hele Verden ved, at et renere og mere ordentligt og gudhengivent Folk findes ikke paa Jorden end i de Byer, som udelukkende er beboet af Mormoner. Det er simpelthen fordi Minoriteten kan ikke regjere Majoriteten under en demokratisk Regjeringsform i Amerika, at disse Mænd ere her og ivre for at faa os vor Stemmeret berøvet.

Der er et Spørgsmaal, som tiltrækker sig paa en forbausende Maade Folkets Opmærksomhed i dette Land. Det er et Spørgsmaal, hvorpaa Nationens og selv Samsfundets fremtidige Velsærd beroer og fordrer Alles omhyggelige Opmærksomhed, som ere interesserede i samme. Dette Spørgsmaal er forlængere siden besvaret hos Mormonerne. Vi ere ikke besvarede over Forholdet mellem Kapital og Arbejde; vi trues ikke med nogen Fare fra en utilfredsstillt Pøbelvælde, vi have ingen Frygt for Kommunismen; vor Søn er ikke forstyrret af Frygt for Anarkister. Der foreslaaes nu at ophæve det vedvarende Emigrationsfonds Kompagni og oprykke det baade med Rod og Grene, fordi det bringer fattige og uvidende Udlændinger, som De sige bliver Slaver under Mormon-Præsteskabet; og dog eje 90 pCt. af alle Mormon-Familier i Utah deres egne Huse, og kun 3.37 pCt. af Mænd, Kvinder og Børn kunne ikke læse. Den officielle Statistik er et tilstrækkeligt Svar paa dette Skrækkbillede.

De haarde Tider, som Verden har erfaret har ogsaa været følt i Utah; men hvor Mormoner have arbejdet, enten i eller uden for Territoriet, har ingen Striker fundet Sted. Og hvad der endnu mere er Deres Opmærksomhed værd er, at der ikke i Dag findes i nogen Kommune, som udelukkende bestaar af Mormoner,

et Fattighus eller nogen Nødvendighed derved.

Der siges, at Landet fordrer Polygamiets Undertrykkelse. Lad os for Argumentis Skyld sige at det gjør. Landet fordrer ikke at Borgerrettigheder skal fornægtes Folket i Utah, ejheller at deres kirkelige Korporation skal ophæves og Kirkens Midler ødelægges.

Der vil maaske siges, at Utah Kommissionen har anbefalet en saadan Lovgivning. Forstaar de, som gjør denne Paaastand, tilfulde hvor stor en personlig Interesse Medlemmerne af denne Kommission har i Bedtagelsen af dette Udkast? Dette Lovforslag gjør deres Embede vedvarende, hvor de hæve en aarlig Løn af 5,000 Dollars hver, fra det offentlige Skatkammer, foruden flere personlige Udgifter, uden at de have noget at udrette. Er det underligt, at de vil anbefale et saadant Lovforslags Gjenneførelse?

Der siges ogsaa at Utahs Guvernør har rekommanderet dette Forslag. Er ikke ogsaa han en interesseret Person? Om dette Forslag bliver til Lov vil han direkte eller indirekte have Besættelsen af to Tuusind Embeder, hvis Embedsmænd tidligere vare valgte af Folket. Et saadant Embede burde tilfredsstille en Mands Uergjærrighed, om han endog havde en større Higen end Utahs Guvernør. Denne bestedne Herre har, uagtet han indrømmer, at der ikke er nogen Udsigt til Oprør, dog haft den store Være at anbefale at en stærk Soldater Styrke bliver stationeret nær Sallsøstaden for at assistere de civile Øvrigheder. Er Kongressen beredt til at opfylde disse Embedsjægeres umættelige Fordringer. Anbefalinger fra saa uværdige Kilder, i hvilke personlige Interesser er saa tydelig lagt for Dagen, at den blotte Tanke derom vilde bringe dem i evig Foragt under almindelige Forhold.

Derjom dette Lovforslag blot var, hvad det paaftaar at være, alene Polygamiets Undertrykkelse, hvorledes kan da alt dette hjælpe det? Domsfældelser blive givne ligesaa raft, som det kan lade sig gjøre, og den Lethed, hvormed de erholdes, er vel bekjendt i Nationen. Saalænge som de skal handle efter en Lovform, saa er det umulig at domsfælde hurtigere medmindre Domstolenes Antal forpøges; og dette Lovforslag har ikke mindste Hentydning til et saadant Stridt. Naar Familieforbindelser, som ere indgaaede, blive opbrudte, af hvad Fordel kan det da være at fratage mig min Stemmeret? Hvorledes kan dette have nogen Indflydelse paa Mormontirkens Præsidents Ægtefælsforbindelser, eller paa nogen anden Mand's ulovlige Samliv?

For saa Dage siden blev en Mand's Polygami standset meget sikker. En apostat Mormon var beklædt til deputeret Marschal, og som saadan fik han en Mormon, for hvem han havde en Arrestordre for ulovligt Samliv. Manden var til Hest og ubevæbnet. Marshallen bød ham at standse og i samme Øjeblik fik han ham. Bidnesbyrdet i det optagne Forhør viser, at Manden ikke prøvede paa at undsly, skjøndt det vilde ikke have retfærdiggjort ham i at skyde, om han havde. En Time senere var Manden død. Morderen blev ført til Beaver, hvor Distriktsretten holdes, og blev røbt paa Bejen af tretten af Stor-Juryens Medlemmer, hvilke han selv forud havde valgt. Disse Mænd jørte Forfristning med sig, og Tilbagereisen lignede en Herolds Triumfmarsch paa sin Hjemreise. Den samme Stor-Jury gjorde en Undersøgelse af denne Sag, og fremsførte en Klage for Manddrab mod Marshallen. Han blev sagsøgt af den Forenede Staters Sagsfører, som under Forhøret erklærede i aaben Ret, at ulovligt Samliv var en Forbrydelse,

medens de Forenede Staters Love udtrykkelig erklærer det kun for slet Opførelse. Den samme Sagsfører fortalte Juryen, at Morderen burde sættes i Frihed og i Overensstemmelse hermed erklærede de ham uskyldig.

Hr. Ordfører! Erklæringen af den assistierende Overfagsfører, at det vilde være en Barmhjærtigheds Handling, at udrydde enhver vogen Mormon, bærer allerede Frugt. Den Theori, som er antaget af det Komplot, der er bestemt paa, at vi skulle udryddes, og som anser en Mormon for, at han er en farlig Forbryder, bærer sine naturlige Frugter. Lovgivningen, som vedbliver at blive dreven gjennem Kongressen, og som med usejlbart Bished tilintetgjør al Sikkerhed for Mormonernes Frihed, bærer sin egen Frugt. Dette Forslag, der vil forpøge Mormon-Hadernes Magt og Antal i Embederne, vil bære de samme Frugter. E. M. Daltons ulovlige Samliv blev undertvingen. Denne Maade, at undertvinge paa, har modtaget en heftig Tilskyndelse ved Frigivelsen af hans Morder. Hvor troer De at denne Tilladelse ved Loven og Fritagelse fra Straf ved Retterne vil ende? I en privat Uenighed slog en Mormondreng en deputeret Marschal med knyttet Næve i aaben Daglys og paa en af Salthøstadens mest befærdede Gader. For dette blev han to Gange idømt Bøde og sendt til Fængsel af de Forenede Staters Dommer. En Mormon er dræbt i koldt Blod af en deputeret Marschal og Morderen er frigivet ved de Forenede Staters Sagsførers Foranstaltning; denne Klasse af Historien er interessant, ikke sandt? og Interessen vil storlig forpøges med Tiden.

Til Slutning vil jeg sige, at der har aldrig levet en Kommune, der har været flittige og stræbsomme og paa samme Tid været umoraliske, uærlige og forræde-

rikke. Mænd kunne muligvis til en vis Grad være daarlige og dog være industrielle, men ikke Romuner og Nationer. Mit Folks Industri og Fremgang er anerkjendt af deres bittreste og mest fanatiske Fjender; de tør ikke nægte dette. Trodser en haandsfuld Mormouer i Klippebjergene alle historiske Kjendsgjerninger? Ere de, det eneste Exempel i Verdenshistorien paa Vinstibeligbed og Usædelighed, Arbejdsomhed og Pødsagtighed, Retfæstshed og Uarlighed, i Besiddelse af Velstand og dog hensynsløse til Ejendomsret? Intet kunde være mere urimeligt.

Historien beretter os, at hvor der findes Vinstibeligbed og Flid i en Romune, der vil findes Moralitet, Sandfærdighed og Loyalitet ogsaa. Indrømmelsen af Utah Folkets Flid tilintetgjør alle deres Fjenders Paastrand. Flid og Usædelighed har altid og vil altid vedblive at være uforenelige i en Romune, men selv om dette ikke var Tilfælde, hvad kan De udrette ved Lovgivning? Det Faktum kan ikke bestrides, at Flid kunde ikke existere hvor Ejendomsretten er ikke tilbørlig respekteret og beskyttet ved Lov. Arbejdsomheden, som viser sig i Utah, er derfor et Vidnesbyrd for, at Ejendomsret er tilbørlig beskyttet. Det er bleven sagt af en af dem, som er her i Washington i dette Forslags Interesse, at en halv Del af Ejendommene i Saltstaden er ejet af Fjke-Mormoner. Antag at dette er Sandhed, hvad beviser det da? At Forretningsmaand, som ere aldeles i Modstrid til Mormonerne, ikke har været bange for at begynde Forretning i Utah, og det viser paa det bestemteste at de eksisterende Love i Utah beskytter Ejendomsretten.

Hvad kan De gjøre mere? Kan De ved Lovgivning gjøre Folket arbejdsomme? Alle Tidens Historie bestrider Muligheden deraf. De kan ikke ved Lov-

givning gjøre et Folk lykkelige eller lykkelige. Alt hvad De kan gjøre, er at give arbejdsomme Romuner en saadan Beskyttelse, som, medens det befrier dem fra Andres Indblanding, sautidig beskytter Individens Rettigheder, saaledes at Folket ikke er underkastet ødelæggende Udfølgelser eller Mænds Harne og Bigotteri, som ere itklædt med Myndighed, og dog ere lave nok til at bruge det til sine Medmemesters Skade, til Indstrækningen af deres Friheder og Tilintetgjørelsen af deres Rettigheder. Ingen sund Regjerings Politik tør gaa længere end dette. Ingen Statsmand tør gjøre mere, dersom han har nogen Agtelse for sig selv, eller Respekt for hvad Historien lærer os. Hvad have vi fundet i Utah? Et Folk, hvis industrielle Foretagender er uden Lige for nærværende, om det nogen sinde har haft Lige. Dette Folk er, med Ringeagt for Historiens Lærdomme og naturlige Virkninger, bleven vilkaarlig stemplet som umoraliske.

Med en fuldkommen Kundskab om, at ethvert Forsøg paa at indføre Moralitet ved Lovgivning er i Modstrid mod Fornuft, synes Mænd dog fast bestemte paa at gjøre dette Folk moralske ved Lovgivningens Hjælp. De forlanges til at gjøre dem ærlige, som foregives oprindelig at være uærlige; at gjøre dem gode, som ere haabløst fordærvede; at gjøre dem reue, som ere besmittede; at gjøre dem ædle og ophøjede, som ere uædle og nedværdige, altsammen ved Lovgivning. Med andre Ord, De forlanges til at forandre et Svinepore til en Silkepung ved Lovgivning.

Hr. Ordfører! Det kan ikke lade sig gjøre. De begynder paa en forkert Maade, og selv om Meningen var rigtig, saa ere Midlerne i Modstrid mod al Fornuft. Om Mormonsolket var, hvad den offentlige Mening antager dem for at

være, da vil de ødelægge sig selv hurtigere og med større Sikkerhed, end det kan blive ubrettet ved noget andet Middel, som kan anvendes. Virkningen af umoraliske Handlinger bringer en saa sikker og uundgaelig Oplysning, at selv naar de viser sig i sine bedste og skjønneste Farver, underminerer de dødsbringende Spirer Samfundet og bringer dets visse Tilintetgjørelse og Ruin, saaledes som en alvis Staber har bestemt det skal gaa med alt det, som ikke er bygget paa og underkøttet ved moralske og evige Principer. Om Mormonismen falder, da vil den falde af sig selv. Jeg paaftaar, og jeg gjør det med al Erhødhed, at i Steedet for at befordre Utahs sande Interesse saa har al denne specielle og særegne Lovgivning været en absolut Hindring.

De ved godt at mit Folk er ærligt; thi deres Rygte i Handelskretsen har næsten ikke sin Lige. De have fundet dem at være arbejdsomme, men i Steedet for at følge Fornuftens og Erfaringens Tilskyndelser, og omringe dem med de Forstandninger, som vilde sætte dem i Stand til at vedblive at berige denne store Nation, saa blive de forhindrede i deres Virksomhed ved grusom Lovgivning.

Derfor vi ønske vort eget Folk og fremmede Nationer til at respektere vor højt priste Retfærdighed og frie Regjering; om vi vil have dem til at elske Frihedens Principer, som vi erkjende, da maa vi selv begynde med at vise Agtelse for Retfærdighed, og Kjærlighed for frie og liberale Principer. Alene ved dette Middel kan vi opmuntre Andre til Tillid til vore Love og vor Loyalitet.

Mit Folk har i mange Aar været underkastet uværdig Behandling, Fornærmelse og Landflygtighed næsten uden at klage. De have haft deres Karakter berøvet af betalte Kjøbere — og ved

Kjøbere mener jeg dem, som ere de nedrigte, som berøve Kvinder og Børn af det, som alene gjør Livet værdifuldt — og mit Folk har omsonst begjært Retfærdighed. Det har været regjeret paa en slet Maade af Mænd, som har været fente af en Regjering, der ikke havde til Hensigt at være uvenlig; Mænd, som i alle Maader have været deres Fjender, kun at de ikke have givet det Udseende af Fjendskab, og mit Folk har underkastet sig Alt. Det har været haanet og fornedelst ugudelige og forræderiske Planer er det bleven fristet til at indtage en aabenlyst og bestemt Modstand mod Regjeringen, men disse Planer have slaaet Fejl. Bestyrelser for Forræderi og Opstand ere bleve bragte imod Folket, hvilke ere bleve beviste at være falske, og dog har det ikke erholdt nogen Oprejning. Lidt efter Lidt have deres Rettigheder været dem ulovligt fratagne, og det saadanne Rettigheder, som giver et Folk sin Berømmelse, sit udbødelige Minde, og dog have mit Folk kun søgt at erholde Retfærdighed paa en grundlovsmaessig Maade. En hel Nation er opstillet imod dem, bestemt paa deres Ødelæggelse og denne Bestemmelse er gradvis udviklet til Kongresforhandlinger og dog appellerer mit Folk alene ad konstitutionelle Veje. Dette er det lovstridige Folk i Utah.

Jeg forsikrer Dem højtideligt, at der ikke er et Folk i de Forenede Stater eller i Verden, som er mere loyalt til Frihedens evige Sandheder, saaledes som de ere udtrykte i dette Lands Grundlov, end mit Folk, og der vil komme en Tid naar den Laage som nu omgiver det amerikanske Folks Forstand, saavel som dets Lovgiveres, skal forsvinde naar Løgnens Tilflugt skal blive tilintetgjort; der vil komme en Tid, da mine Ord ville blive erkjendte for at være Sandhed.

Mine Herrer! Jeg beder Dem at standse; De kan ikke for Deres egen Skyld taale at tage et Skridt som er afgjort efter saa utilstrækkelige og utroverdige Vidnesbyrd. Jeg er her mere end Forsvarer, jeg taler for mig selv; og jeg forsikrer paa min Vre, at de Beretninger, hvorpaa denne Lovgivning er baseret, ere uden Grundvold. De kan ikke forsvare en Politik, som er beregnet paa at ødelægge et Folk, hvis værste Fejl er, at de søge deres Lykke paa en forskjellig Maade fra Deres egen. Tiden, den store Læge af alle Onder, vil en Gang rette dette Fejltrin, om det er et

saadant, og den evige Guds Dom er allerede udgaaet, og den sidste Levning af Mormonismen vil bortsejes ved Begivenhedernes fredelige Fremgang, dersom den ikke er, hvad Gud i sin Visdom har bestemt til at bestaa.

Mine Herrer! De som have frigjort Negerne fra Trældom, De som elste Friheden og med Onihu vaager over vort Lands Institutioner, og ønske at stjanke dem pletfrie og ubesudlede til Deres Børn, lad mig hønfalde Dem, ikke at overgive mit Folk til et saa umenneskeligt Slaveri. (Høje Bifaldsbræb).

Det hellige Folks Magt.

„Naar det hellige Folks Magt fuldstændig er knust, skulle alle disse Ting fuldendes.“
Daniel 12, 7.

Bed at læse i Aviserne angaaende Edmunds Forslag, saa vel det som allerede er i Lov og udøves i Utah, som det de nu søge at faa vedtaget, have vi ofte grundet paa ovenstaaende Skriftsted. Forklarer ikke dette hvorfor den amerikanske Nations Lovgivere ere saa ængstelige for at tilintetgjøre Mormonernes Magt? Dpfylde de ikke Profetierne?

Dersom dette Skriftsted ikke har Hentydning til Jøderne, hvis Magt blev borttaget af Romerne og er aldrig gjenvunden siden, hvem hentyder det da til? Daniel siger, at naar Magten er taget fra det hellige Folk, da skulle alle Ting, som han blev fortalt om, af hvad han saa i Synet blive fuldkommet.

Det er sandt, at vi have andre Profetier, der omtaler, at Kirken, der skulde oprettes i de sidste Dage, aldrig skal blive overvunden; men er det derfor afgjort at fordi Magten bliver borttagen, at Kirken vil blive overvunden? Vi troer det ikke; thi Præstedømmet er der alligevel og kan ikke blive borttaget. Borttagelsen af det hellige Folks Magt kan alene have Hentydning til den politiske Magt; thi

det er let at indse, at naar Gud har givet et Folk det hellige Præstedømme, saa kan han alene tage det bort.

Vi formode at dette er bleven overset for nærværende. Maaſte Nogle have forſtaat det; men vi have aldrig ſet at det har været bemærket i de nuværende Stridsſpørgsmaal vedrørende de haarde Love, som vedtages mod Mormonerne.

Om Udgivelsen af disse Love er en Dpfyldelse af Profetierne, da er dette et andet Vidnesbyrd for, at Tiden er nær, naar Profetierne skulle opfyldes angaaende Straffedommene, som skulle udøses over Verden.

De Hellige kunne glæde sig i den Forvisning, at Gud vaager over dem, og efterſom han har ſagt, at det Rige, ſom han vilde oprette i de ſidſte Dage aldrig ſkulde blive overvunden, kunne de føle ſig forviſet om, at Gud vil tilintetgjøre Menneſkenes Modſtand. Vi have ingen Tvivl om, at Udgivelsen af diſſe Love vil udſøre nogle af Herrens viſe Henſigter. Maaſte det behøves for at prøve de Helliges Tro.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Præsident D. S. Wells' Farvel.

Af Præsidenterne Taylors og Caunons Brev, som blev offentliggjort i forrige Nummer, kunne de Eldeste og Hellige saavel som vore Venner i disse Lande se, at jeg er bleven løst fra at præsidere over den europæiske Mission, hvortil jeg blev bestiftet af Guds Tjenere, og har nu Tilladelse til, at vende tilbage til Amerika — Zions Land — naar som helst jeg behager; og da det er min Hensigt, at forlade England i en nær Fremtid, saa griber jeg denne Lejlighed, til at sige Farvel til de Eldeste og Hellige og mine Venner i denne Mission.

Over to Aar ere forløbne siden jeg ankom til disse Lande, og jeg har siden den Tid efter bedste Evne arbejdet for Udbredelsen af Evangeliet, for Guds Sags Interesse og Menneskenes Børns Saliggjørelse. Jeg ved ikke om det kan blive anset for, at Værket har haft stor Fremgang under mit Præsidium. Det staar betydelig tilbage fra forrige Aar med Hensyn til Tillæg til Kirken ved Daab i et lignende Tidrum, og i Særdeleshed er dette Tilfældet i de britiske Lande; men om der er Glæde i Himmelen, som Jesus siger, over en Synder, som omvender sig, og Menneskenes Sjæle ere dyrebare i Guds Næsyn, da kunne de Eldeste, saavel som jeg, føle sig opmuntrede ved dette Arbejde, som er bleven udsjort; thi Mange ere blevene bragte til Kundskab om Sandheden og have annammet den. Nogle af dem ere indsamlede til Zion, og Andre ere endnu tilbage, og af deres Antal er der Nogle, som ville blive frelst i Guds Rige, og vi skulle have stor Glæde med dem gennem Evighedernes Evighed. Jeg har den Tilfredsstillelse, at vide, at mit Arbejde er bleven antaget af mine Brødre i Præstedømmet i Zion, og jeg haaber og tror, at det er antaget af min Fader i Himlen.

Det er nu min Bestemmelse, at vende tilbage, maaske ikke til de Helliges Indsamlingssted, men til Amerika, som er Zions Land og det Sted, hvor Gud har bestemt at oprette sit Rige, og hvor hans Hensigter ville blive udførte som ere forbundne med denne Begivenhed. Det er mit Hjertes Ønske, at gaa til nævnte Land og være Bidne til Udviklingen af de Begivenheder, der ville lede til Opfyldelsen af Jehovas Hensigter, og hjælpe til, for saa vidt som Herren vil give mig Styrke og Kraft, at arbejde for hans retfærdige Hensigter, og dele med de Hellige hvilke som helst Prøver, som ville komme over dem, at jeg ogsaa maa faa en Del i den Triumf og de Betsignelser, som tilsidst ville blive dem tildelt.

Jeg takker de Eldeste, som have arbejdet med mig, for deres hjertelige Understøttelse og deres Villighed til at sætte i Udførelse de Raad, som de have modtaget. Jeg beder, at Guds Betsignelse maa forblive hos dem, og at deres Bestrebelsers med at prædike Evangeliet og vinde Sjæle til Kristus, maa krones med Held.

Jeg takker de Hellige og mine Venner for deres Gæstfrihed og for al den Venlighed, som de have bevist mig, og jeg velsigner dem og alt hvad som tilhøre

dem i Israels Guds Navn, og siger til dem, værre flittige og trofaste i at holde Guds Befalinger; efterlev Kristi Evangeliums Love, og da ville I erholde den Løn, som er opbevaret i Himmelen for de Prøver eller Lidelser, som I maa blive kaldet til at gjenemgaa; hvilken Herlighed ikke er opkommet i noget Menneſkes Hjærte.

Apostel George Teasdale er bleven beſtikt til min Efterfølger i Præsidentſkabet af denne Miſſion og til at foreſtaa Udgivelſen af «Millennial Star» og jeg ønſter, at de Hellige ville underſtøtte ham med deres Tro og Bønner, ligesom de have underſtøttet mig, og jeg beder, at Gud vil velſigne ham og give ham al den Fremgang og Lejlighed til at frelſe Sjæle, ſom hans Hjærte attraar.

Dg jeg bevidner nu i den Herres Jeſu Kristi Navn til alle Menneſker, til hvem diſſe Ord ſtulle komme, at Guds Søns Evangelium er gjengivet til Jorden i diſſe Sidſte Dage ved en Engels Betjening til Profeten Joſef Smith; og dette Evangelium er en Guds Kraft til Saliggjørelſe for alle de, ſom tro og adlyde ſamme. Jeg bærer mit Bidneſbyrd, at Guds Straffedomme ville ſnart blive udgydte paa denne Generation paa Grund af deres Ugudelighed; thi Gud har beſluttet i Himlen, hans Opholdsſted, at Synd og Ugudelighed ſtal blive tilintetgjort, og at Retfærdighed ſtal herſke paa Jordens Overflade og i Folkets Hjærter. Jeg advarer derfor alle Menneſker om diſſe Ting, og byder dem at omvende ſig fra deres Synder og fly til Zion, at de maa undgaa de Ulykker ſom ſtulle komme over de Ugudelige.

Med denne Advarſel og dette Bidneſbyrd til Folket i diſſe Lande byder jeg dem Farvel, vidende, at naar jeg ſtal ſtaa for Kristi Domſtol, ſtulle mine Klæder findes pletfrie for deres Blod.

Daniel H. Wells.

Emigrationen.

Tiden nærmer ſig for Emigrationens Begyndelſe, og vi ønſte at indprente paa Udvandernes Sind, at Ingen burde ſendes til dette Kontor i den Henſigt at emigrere medmindre de have de nødvendige Midler til at rejſe til Utah for og lidt tilovers, da de ellers vilde være udfatte for at blive ſendte tilbage fra New York ſom Almihjelemmer. Det er langt bedre at de forbliver her, og vi ønſte det tilfulde forſtaet, at de ere udfatte for at blive ſtandsede, efter ſom vi ikke have Midler paa dette Kontor til at hjælpe dem med. Vi blive beſøgte af Fremmede, ſom ønſte at vide, om vi ikke ville befordre dem til Zion; de tilkjendegive deres Villighed til at ſtride for os, om vi ville ſende dem; men vi gjøre ikke den Slags Forretning. De Hellige indſamles, ſom have omvendt ſig, fordi det er Guds Befaling. Han ſiger: „Dg I ere kaldte til at indſamle mine Udvalgte; thi mine Udvalgte høre min Røſt og forherde ikke deres Hjærter.“ Dg atter: „Men ſandelig ſaa ſiger Herren, lad ikke Eders Flugt ſte i Haſt, men lad alle Ting være beredt for Eder.“ Dette er det viſe Raad, ſom er bleven givet. Lad de Hellige derfor lære at være økonomiſte og holde Befalingerne, at være trofaste i deres Pligter og ikke berøve Gud, men betale deres Tiende og Dyringer. Aflæg daarlige Vaner, hold Viſdomsordet og ſøg at have Samfund med den Hellig-Mand, da vil Ingen behøve ſtimulerende Ting, hvormed de ødelægge deres Helbred og Midler, men de vilde erfare en uſigelig Glæde, og Herren vil aabne Vejen for dem til at

emigrere; thi han hjælper dem, som hjælpe sig selv og vise for Herren, at de ere oprigtige. Alle Penge, som blive sendte til dette Kontor fra Slægt og Venner i Utah til de Helliges Emigration i denne Mission eller for at hjælpe dem dertil, kunne alene blive brugte i den Hensigt. Om de ikke have Arbejde, da er det de Helliges Rettighed med Bøn og Flid at søge efter Arbejde og Herren vil aabne Vejen. Troen er det første Princip af aabenbaret Religion, og der er skrevet: „Den Retfærdige skal leve ved Troen“. Vi sige derfor i al Venlighed, hav Tro og vis Eders Tro i Eders Gjerninger.

Gode Nyheder.

Vi have modtaget den gode Underretning fra Zion, at Apostel Lorenzo Snow og mange andre af vore Brødre, som have været ulovligt idømte Fængsel, og Bøder, ere blevne frikendte af højeste Ret i de Forenede Stater, og er nu atter iblandt sine Venner og hos sin Familie. De Forenede Staters Dommere og Advokater i Utah have været saa begjærlige efter at forfølge og plage de Sidste-Dages Hellige, at de ikke have været tilfredse med at følge en grusom og uretfærdig Lov, som særskilt er bleven vedtaget for at undertrykke dem, men de have gjort denne Lov saa elastisk som muelig og have ofte fordoblet Straffen to og tre Gange mere end Loven foreskriver. I Stedet for at dømme en Mand, som har brudt en vis Paragraf af den grundlovsstridige Edmundslov til 6 Maaneders Fængsel og 300 Dollars Bøder, saa ere Mænd blevne dømt til 18 Maaneders Fængsel og 900 Dollars Bøder og endnu mere; alt efter som de, der have været for Retten, have været højtstaende Embedsmænd i Kirken, thi efter denne Maalestok have de idømt haardere eller mildere Straf.

Det tog en længere Tid, at faa Sagen appelleret for Landets højeste Domstol, eftersom Utahs Dommere gjorde alt for at forhindre det; men tilsidst lykkedes det at faa den gennemført, og Følgerne blev at alle Forhandlinger, som var bleven udført paa denne Fremgangsmaade, blev enstemmigt erklæret at være ulovlige. En Ordre blev strax sendt til de Magthavende, at løslade Alle af Fængslet, som lede uskyldigt, hvilket strax skete, og Brødrene gik triumferende ud af Fængselskabet, efter flere Maaneders uretfærdig Behandling, til stor Skam og Vanære for Dommere og Advokaterne. Retfærdigheden vil, om den endog kommer sagte, til sidst vinde Sejer over Uretfærdighed.

Konferencemøder.

Konferencemøder ville blive afholdte i Konferencerne i følgende Orden.

Kjøbenhavn	den 9de og 10de April
Malmø	„ 16de „ 17de „
Århus	„ 23de „ 24de „
Ålborg	„ 30te April og 1ste Maj
Norrøping	„ 7de „ 8de
Stockholm	„ 14de „ 15de
Kristiania	„ 21de „ 22de

N. C. Flygare,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Betsignelserne og Ansvarlighederne i Evangeliet.

Der er større Ansvarligheder paa de Sidste Dages Hellige end paa noget andet Folk paa Jorden, og det er retfærdigt og rigtigt at det skulde være saaledes. Der er ikke noget andet Folk, som er og har været saa meget velsignet. Deres Ydmyghed, som de udviste ved Lydighed til Jesu Kristi Evangelium, da de forstode samme, er bleven belønnet med de Betsignelser, som altid følger en saadan Lydighed. Herren gjør ikke derfor Persons Anseelse; thi de samme Betsignelser have alle Andre kunnet erholde, som Evangeliet har været tilbudt, og den eneste Aarsag, hvorfor Andre ikke have erholdt dem, er den, at de ikke have adlydt Betingelserne, hvorpaa de kunne erholdes; og vor himmelske Fader er saa upartist og retfærdig i sin Handlemaade med sine Børn, at Evangeliets Betsignelse vil blive alle tilbudt, og de ville have en Lejlighed til at annamme eller forkaste den Saliggjørelse, som den Herre Jesus Kristus har tilvejebragt.

Medens vi tro at Saliggjørelse kan opnaas af hele Adams Slægt, undtagen nogle Faa, som ere gjenstridige, og hvis onde Handlinger er af en saadan Bestaffenhed, at Saliggjørelse kan ikke naa dem, er det kun vor Hensigt for nærværende, at overveje det Forhold som de Sidste-Dages Hellige, der have paataget sig Ansvarligheder og indgaaet Pagter, staa i til Evangeliet, idet de allerede have nydt af dets Betsignelser og Gaver. Disse Betragtninger ville indbefatte to interessante Emner, som altid giver Stof til nyttig Overvejelse. De kunne indbefattes i følgende Spørgsmaale: Hvad har Evangeliet gjort for os, og hvilke Fordringer fordres der af os? Om en Tid skulde oprinde, naar disse Spørgs-

maale ikke ville være af Interesse for os, og vi ingen Glæde vilde føle ved at overveje dem, da kunne vi vide, at vor første Kjærlighed er bleven kold, at Saltet mistet sin Kraft, og at Guds Aand er ved at forlade os, om den ikke allerede har aldeles forladt os.

Hvad har Evangeliet gjort for os? Det samme som det altid har gjort for dem, som have annammet dets Principer og adlydt dets Ordinancer. Naar Apostlen Peter skriver til de gamle Hellige, saa siger han: „Men I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedømme, et helligt Folk, et Folk til Ejendom, at I skulle forkynde hans Dyder, som kaldte Eder fra Mørket til sit beundringsværdige Lys“ 1 Peter 2; 9. De Sidste-Dages Hellige fatter tilfulde disse Ord; thi Evangeliet har bragt dem til at være et saadant Folk, som her er omtalt. Denne Peter var den samme, som stod frem paa Pintsedagen og sagde til dem, der allerede troede paa Jesus, som var bleven korsfæstet, „omvender Eder, og hver af Eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Hellig-Aands Gave“. Ap. Gj. 2, 38. Dette er nøjagtig hvad vi som Sidste-Dages Hellige have gjort, og ved dette Middel ere vi bragte ud af Mørket til „hans underfulde Lys“. Troen bragte os til Omvendelse, derefter fulgte Daab i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, hvorpaa vi erholdt den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse, og paa denne Maade ere vi blevne Medlemmer i Kristi Kirke, Borgere i Guds Rige, og have begyndt at vandre paa den snevre Vej, som fører til evigt Liv. Det underfulde Lys, som Peter siden skrev om, er Virkningen af den Hellig-

Nands Gave, hvilken han lovede paa Pinfestesten skulde blive givet paa Betingelse af Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse. Det er Nandens Vidnesbyrd, som det er enhver Helligs Rettighed at nyde. Dette bringer os til at blive et besynderligt Folk. Sig de gamle Hellige have vi gjort Faderens Villie, og vide at Lardonnen er af Gud overensstemmende med Jesu Forjættelse. Joh. 7, 17. Vi have erholdt den kostlige Perle. Vi ere lig den Mand, som er omtalt i Frelserens Bignelse, der sandt en Stat i en Ager og gif hen og kjøbte Ageren, at han maatte erholde Skatten. Om det skulde koste alt, hvad vi eje, saa ville vi dog vinde usigeligt ved hvad vi erholde. Ved den Hellig-Nands underfulde Lys vide vi, at Gud lever, og at vi have annammet Jesu Kristi Evangelium; vi ere i Stand til at fatte Ting, som før var dunkelt og ufatteligt for os; thi vi kunne ikke begribe det, som er af Gud, uden ved Guds Mand. Verden kan latterliggjøre os, men vi kunne sigelig den Blinde, som blev helbredet, dette vide vi, endstjønt vi vare blinde saa kunne vi nu se. Ligesaa vist som vore Øjne se Dagens Lys, kunne vi i Nanden stue den Hellig-Nands underfulde Lys. De kunne ikke frembringe noget Lys ved Olie, Gas eller Electricitet som kan sammenlignes med Solens herlige Lys paa en skjøn og klar Dag; og det er ligesaa umueligt for os at være bedraget med Hensyn til den Hellig-Nands Lys, som Herren har stjænket os, hvilket overgaar al Forstand. Det er maaste ikke muligt for os, at saa vore Venner til at fatte dette Lys, ligesom det ikke er muligt for en Blindsødt at begribe Dagens herlige Lys. „Lysen stinner i Mørket og Mørket begriber det ikke“. Joh. 1, 5. Vi kunne vise vore Venner Maaden, hvorpaa de kunne komme til at fatte Evangeliets

herlige Lys, og denne Maade er usjagtig den samme som Peter lærte Folket, da 3,000 Personer annammede hans Vidnesbyrd. Majoriteten vil ikke annamme det og vil følgelig forblive i Mørket; thi der er ikke nogen anden Maade, hvorpaa de kunne tilintetgjøre aandeligt Mørke, end ved Lydighed til Evangeliets Ordnancer og Principer, hvorved de kunne erholde den Hellig-Nands Gave, Lysets og Aabenbaringsens Mand og den eneste, der leder ind i al Sandhed.

Alt dette har Evangeliet gjort for os. Det har bragt os en Kundskab om den herlige Sandhed, at Gud lever, at han er den samme i Gaar, i Dag og til evig Tid, at han igjen aabenbarer sin Villie til Menneskenes Børn, at Jesu Kristi Evangelium er gjengivet til Jorden, og at vi have annammet det og ere delagtige i dets Betsignelser, Magt og Kundskab. Vi have erholdt denne Kundskab formedelst den Hellig-Nands Gave, som vi modtog ved at vise Lydighed til Evangeliets Anordninger. Ingen jordist Betsignelse kan sammenlignes med det. Kongen vilde med Glæde ombytte sin Trone for denne store Betsignelse, Statsmanden sin Berømmelse og Millionæren sin Rigdom, dersom de troede, at saadanne Betsignelser kunde erholdes; og dog have vi erholdt dem uden Pung og uden Betaling. Ydmyghed og Lydighed bringer det, som Verdens Rigdom, Ære og Herlighed ikke kan kjøbe.

Men vi maa ikke forglemme, at disse uslatterlige Betsignelser have bragt os Ansvarligheder, som ere svarende dertil. Hvor meget er givet meget for. Vi have ikke annammet Lysen for at sætte det under en Stjæppe. Vi maa gjøre Regnskab for de Talenter, som vi have modtaget, og om vi ikke have anvendt dem paa en tilbørlig Maade, ville de blive os fratagne og givet til Andre.

Vi have lært at kende vor Herres Villie, og om vi ikke gjøre den, ville vi faa mange Slag. Paulus opmuntret de Hellige i hans Tid til at forbigaa Begynderens Læren i Kristo og stride frem til det Fuldkomnere; dette er ogsaa Guds Tjeneres Raad i vor Tid. Den Sidste-Dages Hellig, som ikke vover i Tro, Kundskab og gode Gjeringer, erer ikke sin Raadelse og forglemmer de Ansvarligheder Evangeliet har paalagt ham.

Evangeliets Principer kunne og burde anvendes i enhver Stilling og ethvert Forhold i Livet, og burde lede os i alle vore Tanker, Ord og Gjeringer. Vi burde ikke leve en Dag foruden dets Magt, Trøst og Velsignelse. Udenfor dets Indslydelse er der hverken Sikkerhed, Fred eller Glæde for de Sidste-Dages Hellige. Dets Virkninger burde give sig tilkjende, ved at gaa fremad mod Fuldkomnethed i enhver Stilling, som vi indtage til hverandre og vor himmelske Fader. Dets oprindelige Hensigt og Virkning er at gjøre os til bedre For-

ældre, Børn, Mænd og Hustruer og Naboer i Verden. Evangeliets Virkninger maa vise sig i vort Liv og sinne for alle Mennesker. Peters Ord til de gamle Hellige ere ogsaa anvendelige paa os: „Bed hvilke de største og dyrebareste Forjættelser ere os skjænkede, at I ved disse skulle blive delagtige i den guddommelige Natur, naar I fly denne Verdens Fortrængelighed i Lyster, saa anvender al Flid herpaa, og beviser i Eders Tro Dyd, men i Dyden Kundskab, men i Kundskaben Afholdenhed, men i Afholdenheden Taalmodighed, men i Taalmodigheden Gudsfrygtighed, men i Gudsfrygtigheden Broderkærlighed, men i Broderkærligheden Kærligheden til Alle.“ 2 Peter 1; 4—7.

Vi se saaledes at Evangeliets Velsignelser og Ansvarligheder ere forbundne, og at antage, at vi kunne nyde det ene og ikke paatage os det andet, er en Vildfarelse, som ingen Sidste-Dages Hellig bør antage.

Bibelen's Historie.

(Fortjæt fra Side 167.)

Josua fulgte siden Moses Exempel, og nedskrev hvad som skete ved Kanaans Lands Erobring og Fordeling; han overgav end ogsaa sine Optegnelser til Leviterne, at de skulle forvare dem. Det er ikke sandsynligt, at Josua har skrevet alt det, som findes i hans Bog, eftersom der findes noget optegnet, som er hændet siden hans Tid; men Nogen maa have samlet hans Skrifter og tilføjet en Beskrivelse om Hændelser, som skete strax efter Josua's Dødsang.

Nu efterfulgte der en mørk og krigerisk Tid i Landet, kaldet Dommernes Regjeringstid. Under denne Tid blev der ikke meget skrevet, men alligevel fremkom flere Samlinger af Folke- og Krigsfange, som ere omtalede i Bibelen under Navn af „Herrens Stridsbog“, samt „den Retfærdiges Bog“, eller Heltebogen. Det er beklageligt, at disse Bøger er gaaet tabt for os.

Profeten Samuel var den næste, som blev kaldet af Gud til at optegne

Guds Bærf og Aabenbarelfser. I hans Dage oprandt en ffigønnere Tid for Jsrael. De vandt glimrende Sejre over deres mægtige Fjender, Filifterne; Landet blev befriet fra fremmed Herrevælde. Fred og Velstand blomftrede iblandt dem, faa at Stammerne, fom faa længe havde været i Strid med hverandre, bleve atter sammenbundne til faft og broderlig Enighed.

Samuels Tid udmærker fig for en særdeles vigtig Indretning, fom opkom under hans Vejledning. Dette var de faakaldte Profetfkolet. Samuel famlede nemlig et stort Antal Ynglinger og Mænd af Jsraels Børn omkring fig, og undervifte dem i Mofe Lov, og opmuntrede dem ved Beretninger om Guds store Aabenbarelfser og Gjæringer i Fortiden; han lærte dem de herlige Sange af Mofes, Miriam og Debora eller Heltefangene af „den Retfærdiges Bog“, og uddannede dem til fiden at udgaa iblandt Folket for at opvække den gamle Tro. Disfe vare den rette Slags Misfionsfkolet ledede af Guds Profeter, der ftode i umiddelbar Samfund med vor Fader i Himmelen. Saadanne Skoler vare oprettede i Rama, Jeriko, Bethel, og Gilgal. Disciplene i disfe Skoler vare Profeter, og da den unge Kong Saul traf sammen med nogle af dem, kom Guds Aand over ham, og han profeterede tillige med dem.

Der antages at Samuel fuldendte Josuas Bog, ffrev Dommernes Bog, og maafte efter Davids Salvelse den ffigønne Ruths Bog, hvilken giver en Beretning om denne Konges store Forfædre. Uden Tvivl var det ogsaa Samuel, fom med egen Haand nedfrev alt, hvad han selv oplevede af Sauls og Davids Historie, fom findes i den første Halvdel af første Samuels Bog. Det øvrige af de to Samuels Bøger er formodentlig

ftrevet kort efter Davids Død, men af hvem, har man endnu ikke kunnet udfinde.

Efter Samuel og Sauls Død begyndte en ny Periode, fom var rig paa Bærfer og Skrifter. Men iblandt alle dem, af hvem vi have Skrifter fra den Tid, faaar David, en Mand efter Guds eget Hjærte, fom den uovertræffeligste Salmefanger. I alle Stillinger og Omvevlinger af fit Liv, udgjød han fin rige fromme Aand i de herligfte Sange, hvilke han forfattede dels for fig selv og dels for Jsraeliternes højtidelige Gudstjeneste. Han lærte selv Tabernakel Sangerne at fynge disfe Salmer, og derved bleve de bekjendte iblandt Folket, faa at de sang dem i Hjemmet og paa alle andre Steder. Opmuntrret ved hans Exempel optraadte paa samme Tid flere rigtbegavede Salmedigtere, iblandt hvilke Afaph og Korahs Sønner udmærkede fig. Salomon, Davids Søn og Eftertræder arvede fin kongelige Faders Digtergave og overgif ham tillige i Antal af Skrifter; thi han talede 3000 Ordsprog og hans Sange vare 1005. Hans Sange ere næften alle tabte, men af hans Ordsprog findes et rigt Udvalg.

Hvad Salmerne angaar, da bleve de først efter det babyloniske Fangenskab sammensjøede og afluttede i den Orden, hvori de nu findes, thi der ere Salmer, hvilke maa have været forfattet efter Hjemkomsten fra Babel, f. Ex. Sal. 137, hvor det hedder: „Ved Babylons Floder der fad vi, og vi græd, naar vi kom Zion ihu.“ Siden Salmerne bleve ordnede til et Hele, udgjøre de en Blomfterkrands af de ffigønneste Sange, fom findes i Verden. Der findes iblandt dem en Salme af Mofes (Sal. 90.) mindft 73 af David, men kun to ere antegnede af Salomon; derimod finde vi flere af Afaph, Heman, Ethan og Korahs Børn, hvilke bleve uddannede i Davids Sangfkolet. Derefter standfede Salmedigtingen

for en Tid, indtil Fangenstabet's sørgelige og Tilbagekomstens glædelige Tidsaffnit atter opvakte Sangeraadnen i Israel; thi fra Tiden under og efter Fangenstabet have's i alt 40 Salmer.

Hele Samlingen af Palmerne er i Lighed med de fem Mosebøger inddelt i fem Afdelinger. Den første Afdeling slutter med den 41de Salme; den anden slutter med den 72de Salme. De tre første Afdelinger, hvilke ender med 89de

Salme, indeholde hovedsagelig Salmer af David og hans Sangskole. I de to sidste Afdelinger ere senere tillagte Salmer optagne tilligemed en Leaning fra den ældre Tid. Salmerne fra 120 til 134 have Overtakningen: „En Sang paa Trapperne“ eller „Sang ved Rejserne“; thi de vare bestemte for festlige Pilgrimstog, hvilke aarlig kom op til Højtiderne i Jerusalem.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Jordstjælvet i Sydenropa. Det er især Nizza og Omegn, hvor Katastrofen har raset værst, og hvor den har anrettet de største Ødelæggelser. Alle Huse rystede, flere styrte sammen, og andre fik store Revner. Himlen var rødgående, og en panisk Skræk greb alle ved dette Syn. Beboerne styrte halvts paa klædte ud af deres Huse og søgte Tilflugt i Haver, paa offentlige Pladser, ved Kaierne, overalt, hvor Faren syntes at være mindre stor. Man saa Folk springe ud af Vinduet, aldeles vilde af Skræk. Viceguvernøren i Nizza, General Jamais, maatte ved Hjælp af et Lagen lade sig hejse ud af Vinduet. Andre Steder kom Brandvæsenet med Redningsstiger og frelst Folk. „Alle vare“, hedder det i en Beretning, „oplydte af en ubefrivelig Rædsel og troede, at deres sidste Stund var kommen. Aldrig har maaske en Panik frembragt en saa forfærdelig Virkning paa saa mange Menneker. De solideste Bygninger vakkede og truede med at styrte sammen over Hovedet paa Beboerne, og disse forlod derfor Husene og ilede ud paa Gaderne, der frembød det mærkeligste Skue. Overalt stod Rædsel og Skræk malet i Folks Ansigter. Enhver tænkte kun paa sin egen Frelse. Kvinder styrte i det blotte Linned ud paa Gaden, man saa Mænd med bare Ben og deres Tøfler i Haanden, og alle søgte Tilflugt paa de Steder, som de ansaa for de sikreste. Da den første Bestyrtelse var forbi, søgte man at hjælpe hinanden. Overalt herskede der den samme Forvirring og Skræk. De store Pladser saa ud som Leire. I „Avenue de la Gare“ saa man en kompakt og urolig Masse, de fleste vare kun halvts paa klædte, og midt imellem de forfærdede Stikkelser bemærkede man Pjerrot'er og maskerede Figurer, der kom fra det sidste Karnevalsbal, som blev afbrudt af Jordstjælvet. Helt og her foresaldt der rystende Scener.

De fleste Huse i Nizza ere bleve stærkt beskadigede. Tage og Balkoner ere styrte sammen, Murene have slaaet store Revner, og flere Kirker have lidt Skade.

Efter Kommunalraadets Anmodning lod de militære Autoriteter rejse store Telte paa de offentlige Pladser, hvor Kvinder og Børn foreløbig bleve anbragte. Langs Kysten holdt der en lang Række lukkede Bogne med Personer, der vilde

tilbringe Natten ved Havet. For Omnibus'er og Droster betales der fabelagtige Priser, man gav 100 Fr. for det usleste Kjøretøj, man kunde opdrive, naar man blot kunde komme bort. Paa Højderne ved Cimiez kamperebe 2000 Englændere og andre Fremmede under aaben Himmel. Der er stillet Vagt ved Indgangen til de forladte Huse. De fleste Butiker ere lukkede. De Fremmede, der ikke kunde komme bort med Jernbanetogene, lejede Bogne, og der fandt en fuldstændig Udvan- dring Steb. 8 Extratog forlod Nizza paa en Dag med 6000 Rejsende, der begav sig til Paris, medens 3000 begav sig til Italien.

Sir Charles Duffy har fra Nizza sendt „Times“ en Skildring af Kata- strofen, hvori han bl. a. skriver: „Overalt møder man paa Gaden Kjøretøjer, fyldte med Møbler og Sengklæder og fulgt af Mænd, Kvinder og Børn, der øjen- synlig ikke vide, hvor de skulle hen, men blot ikke ville vende tilbage til deres Hjem. Panikken har ikke grebet nogen enkelt Klasse af Samfundet, jeg har mødt Dommere, Læger, Forretningsmænd, Fremmede, Folk af enhver Stand, der alle kun tænkte paa at komme bort. Rahytterne i de Skibe, der ligger i Havnen, ere blevne lejede til enorme Priser, og alle Promenader ere opfyldte af Bogne, i hvilke Fremmede have installeret sig for at kunne flygte ved første Tegns til Fare.“

Dgsaa i Cannes sporede man to mindre Rystelser. Kongen og Dronningen af Würtemberg forlod ikke deres Villa. I Castellon dræbtes to Personer, mange bleve saarede, og en Trebiedel af Villæerne er ødelagt. I Bollene, Chateaufort, Bar, Monte-Karlo, og alle de andre Smaabyer ved Rivieraen er der ligeledes anrettet megen Skade, overalt ere Huse styrte sammen, og mange Menneſter komne til Skade. I Bordighessa har Bankier Bischoffshaims Villa, hvor Pasteur for Tiden bor, lidt Skade, men heldigvis blev ingen af Beboerne kvæstet. I en saa lille Flække som Dreglia bleve 6 Personer dræbte og 28 saarede. Fængslet i denne By styrte sammen, nogle af Fangerne bleve dræbte, og de øvrige bleve transporterede om Bord paa et Skib.

Fra Genua affendtes der i Torsdags tre Tog med Tropper, der skulde bringe Hjælp og Levnetsmidler til de Nødblidende.

Ketteſe. I Nr. 9 af denne Aargang af Stjernen i Dødsnotitsen ſtaar: Maren Jenſen, læs Marie Jenſon.

Indhold.

Uddrag af John L. Caine's Argument	177	Konferencemøderne	186
Det hellige Folks Magt	183	Befignelserne og Ansvarlighederne	
Redaktionsbemærkninger:		Evangeliet	187
Præsident D. S. Wells Farvel	184	Bibelen's Historie	189
Emigrationen	185	Blandinger	191
Gode Nyheder	186		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af A. C. Flygare, Lorensøsgade 14, 1ste Sal.

I C. Bording's Bogtrykkeri ved B. Petersen.